

מישפחת הנרצח ג'מאל עבד-אלרחים
לא באו לנחם

מישפחת החשוד ברצח נימר עבד-רחם
אנחנו מצטערים שבילם

בתוך הדירה המשיכו להתפלל. אנשים המשיכו לצאת ולהכנס, שכנים, חברים וקרובי-משפחה. רוויטל כבר איננה.

באותו היום נפגע האוטובוס הערבי במרכז ירושלים. טייל לאו נורה לעבר האוטובוס ופגע בגגו. אדם אחד נהרג ועשרה אחרים נפצעו. שניים מהם באופן בינוני. שמו של ההרוג נודע כבר באותו הערב: ג'מאל עבד-אלרחים. בן 20. בן הכפר סעיר שבנפת חברון.

כהנא. "עכשיו אני כהנא!" אמר בכעס. "ואני אודה את גוש-אמונים." בחור צעיר, חבוש כיפה לראשו, יצא מן הדירה ואמר: "תבואו ביום שלישי אחרי-הצהריים להפגנה מול הכנסת?" הרוד ענה שכן. הכוונה לעצרת פולי-טית שמארגנת תנועת התחיה, תוך ניצול זיכרם של שני הצעירים ש-נרצחו. הבחור הצעיר נעלם, ואני המשכתי לשאול את הרוד אם לא איכפת לו שבשם רוויטל רוצחים סתם אנשים חפים מפשע. "לא איכפת לי!" הפטיר בכעס.

של אנשים. קולות-תפילה נשמעו מן ההחוב למטה. בפתח הדירה פגשתי אדם חבוש כיפה לראשו, רודה של רוויטל. "ההר"ים לא רוצים לדבר עם העיתונות," אמר לי, כששאלתי אם אפשר להיכנס פנימה. הסברתי לו שאני רוצה את תגובתם על כך שאנשים כמו לווינגר וכהנא משתמשים וישתמשו בשמה של בתם כדי לומר כל מיני דברים מחרי-דים וגזעניים. "שיגידו!" הורדו לומר לי בכעס. שאלתי אם הוא נמנה עם אנשי

באותו הערב, אחרי שנודע על ה-פיגוע המחריר באוטובוס הערבי, הוד-דרוז הוריו של רון לוי לגנות כל רצח של חפים מפשע.

לא איכפת לי
משם נסעתי לביתם של בני מישפחת סרי בירושלים. השעה היתה אחרי ארבע, הערב כבר התחיל לרדת. ברדיו הודיעו על ההרג ועשרה פצועים כפיגוע באוטובוס. דלת-הדירה היתה פתוחה, בפנים היה ציבור גדול

(המשך מעמוד 11)
דריות עם אוניברסיטת ביר-זית שנינו את הרצח אבל אמרו שלא צריך לטייל בשטחים הכבושים. זה נבוי לעשות כזה דבר, להגיד כאלה דברים על רון, שנכנע לתעמולת המתנחלים. הוא לא היה בעד ההתנחלויות והטיול שלו לא היה פוליטי.
"רוני אהב את החיים ואהב לחיות", אומרת רות ומרליקה סגריה. הנחמה היא שזה היה בחור שידע ליהנות מה-חיים וידע לעזור לכולם. תמיד היה במצב-רוח טוב, מעולם לא ראינו אותו בריאיון."

אנאטומיה של רצח

שלום אינם מוחים על הרצח. באותה מהדורה נגזזה הוד-עת-גינתי תקיפה של הרשימה המתקדמת לשלום, שהיתה מונחת לפני העורכים.

אחרי כמה ימים היתה האווירה מחוממת די הצורך, כדי לאפשר את ביצוע הפשע הבא: הרצח באוטובוס.

פרק ג': המרד

רור כי הפיגוע באוטובוס הערבי לא בוצע על-ידי מושע מופרע מבודד, כמו הרצח בכרמיזאן. המעשה נושא את סימני-ההיכר הידועים של אירגון-מחבלים יהודי מיומן.

כאשר נעצרו חשודי-המחתרת. העומדים עתה לדין. היה ברור כי חלקים גדולים של אירגון-הטרור של המתנחלים נשארו בחוץ. במהלך החודשים שעברו מאז התברר שכמעט כל המתנחלים מתייצבים מאחורי פעולות-הטרור ומצדיקים אותן.

מתנחלים אלה, והציבור התומך בהם, מצויידיים בנשק למכביר. הם נהנים מתמיכה פוליטית-צב-בורית רחבה, המקיפה כיום סיעות בכנסת, אנשי-רוח ומסודות-חינוך, אישי-ציבור רבים ואף שרי-ממשלה.

בתנאים אלה קל לגייס מתנדבים חדשים לביצוע פעולות-טרור נגד הערבים. אין ספק שיש עכשיו אלפים רבים של צעירים בארץ המוכנים לבצע פעולות-זוועה מעין אלה. נהרואים בכך שליחות לאומית. היחס לחשודי-המחתרת בבית-המשפט ובכלל בוודאי עוזר לשכנע אותם כי הממשלה שותפה לדיעה זו. לפחות בחצי-לב.

כאשר יש ציבור אוהד, מיסד פוליטי מחפה, אלמי מתנדבים-בכוח, מאגרי-ענק של נשק, אירגונים המוכנים לפעולה ומנהיגים שאפתניים, המבקשים להגיע בדרך זו לשליטון - הופכים מעשי-טרור כאלה כמעט לבלתי-נמני-עים.

הסכנה שבמעשים אלה חורגת בהרבה מן הזוועה עצמה. יש כאן הרס מדינת-החוק, הפיכת המדינה לשטח-הפקר בנוסח המערב הפרוע או לבנון. מעבר לזה מתגבשת והולכת סכנה נוראה, המאיימת על המשך קיומו של המישטר הדמוקרטי.

אירגון-הטרור היהודי - או אירגוני-הטרור היהודיים - הם בעלי השקפה-עולם ידועה ומגו-בשת, הדוגלת בחיסול הדמוקרטיה החילונית והקמת דיקטטורה דתית-פאשיסטית.

צבירת הכוח הפוליטי והצבאי במיגור זה של הציבור היא סכנה חמורה, העולה בהרבה על כל הסכנות החיצוניות האורבות כיום למדינה.

מול סכנה זו עומדת ממשלה רופפת, מגמגמת, משותקת, אשר יכולת-השליטה שלה נופלת אף מזו של רפובליקת-ויימאר בימיה העלובים ביותר.

אורי אבנרי

איש לא אירגן את ההסתה הזאת. העובדה שהיא פעלה בצורה כה מתואמת, מבלי להיות מאורגנת מראש או מלמעלה, מעידה על הסכנה האיומה המאיימת עתה על המדינה מבפנים.

בלי-שמץ של הוכחה או הגיון, החלו כלי-התיקשות הממלכתיים מפייצים סיפורי-בדים על השתייכותו של החשוד-ברצח לאירגון פוליטי. הטלוויזיה הודיעה שהוא שייך לפת"ח. כלי-התיקשות סיפרו כי המעשה בוצע "כמיבחן קבלה" לאירגון זה.

לא היה לכך שום תימוכין. שום אירגון פלסטיני לא קיבל על עצמו את האחריות לרצח - למרות שבכל מיקרה כזה מזדו אירגון אחד, ולפעמים אף אחדים, להתמאר במעשה-פיגוע.

בידי המשטרה לא היתה אלא הפיתקה הילדותית, שהשאיר החשוד-ברצח במקום עבודתו, ושבו הזכיר את השם פת"ח. פתק זה היה בעליל מעשה-התמארות ילדותי, ועל כך העידו עצם כתיבתו והשארתו במקום.

(כלי-התיקשות, שהמציאות את הסיפור על מיבחן הקבלה לפת"ח, לא מירטו לאיזה פת"ח הם מתכוונים. כרגע יש לפחות שלושה אירגונים המתהדרים בשם זה: פת"ח האמיתי, בהנהגת יאסר ערפאת; פת"ח הטרוריסטי של אבוניידאל; פת"ח של מורשי אבו-מוסא.)

אנשי הימין הקיצוני, חסידי הטרור היהודי, לא פיגרו אחרי הודעות אלה אלא בכמה דקות. על המדינה ניתך מטר של הודעות-הסתה, שהתבססו כולן על ההודעה השיקרית של כלי-התיקשות. סיפורי-הבדים על מיבחן הקבלה ועל פעולת אירגוני-המחבלים התקבל כעובדה מוכחת. משתתפי כינוס-הטרור החברוני מיהרו לתבוע עונש-מוות, אמצעי נמול, יד קשה ומה עוד.

בהזדמנות זו יצאו מחוריהם כל הטיפוסים המופרעים, הצצים אחרי כל מעשה-פשע כזה כמו פיטריות אחרי הגשם, ותובעים הנהגת עונש-מוות. גל כזה סוחב עימו אנשים הנוחים להידבק בהיס-טריה ציבורית. הפעם הצטרפו לשוחרי-התליינות אנשים כמו דן בן-אמוץ, איש-שלום בדימוס, מח-בר המאמר הראשי בעיתון "ג'רוסלם פוסט", ועוד.

מוסדות-הביטחון עמדו מול גל זה בצורה איתנה, הראויה לציון. שר-הביטחון ושר-המישטרה, הרמטכ"לים לשעבר יצחק רבין וחיים בר-לב, דחו שניהם את רעיון עונש-המוות. כוחות-הביטחון אף הכירו בעובדה שלא היה זה פיגוע מטעם אירגון כלשהו, ועל כן לא ביקשו להרוס את בית-המישפחה במחנה-הפליטים דהישה. מאידך, לא העזו איש להתייצב בפה מלא מול גל ההסתה ולהפריך את השקרים.

כלי-התיקשות, ששפכו שמן על המדורה, לא עשו דבר כדי לכבות את הדליקה המתפשטת. לשיא הגיעה מהדו-רת-חדשות של הטלוויזיה, שהתלוונה על כך שאירגוני-

ה פרולוג היה בחברון. שם התכנס בשימחת תורה מחנה הימין הקיצוני, כשהמטרה ה-מוצהרת היא להביע הזדהות עם נאשמי איר-גון-הטרור היהודי - דבר שהוא עבירה פלילית וביטחונית חמורה לפי חוקי ישראל.

היו שם אנשי הימין הקיצוני על כל גווניהם: נאצים כמו מאיר כהנא, פאשיסטים כמו חיים דרוקמן ואליעזר ולדמן, אנשי גוש-אמונים כמו משה לוינגר, על כולם ניצח איש-הדמים אריאל שרון, גיבור צברה ושאתילא. המתכונן לרכוב לשילטון על גלי ההסתה הלאומנית (העולם הזה 24.10).

בכנס שעוריייתי זה של שוחרי-טרור וחסידי-רצח קרא שרון ברכה מטעם ממשלת-ישראל, איש לא הסמיק אותו לכך, אך בחבורה העלובה של הפוליטיקאים, המתקראת ממשלת-האחדות-הלאומית, אין עוד איש המעז להתנרות באריאל שרון. מוראו נפל על כולם. למחרת היום היה ברור לכל שיש עכשיו גיבוי ציבורי חזק לטרור היהודי.

פרק א': הרצח

ב אווירה זו התפוצצה, כאילו הוזמנה מראש, ה-פצצה של הרצח הכמול בכרמיזאן.

היה זה רצח נתעב. שני הנרצחים הצעירים, בני ישראל היפה, נהרגו על לא עוול בכפם. הרוצח היה, בלי ספק, פושע סאדיסטי, שמעל מתוך תאוות-רצח סתם.

כבר בשעת הגילוי היה ברור כי החשוד-ברצח הוא גבר מופרע, שאינו שייך לשום גוף מאורגן.

העידה על כך שיטת-הביצוע והדרך שבה הוא נתפס. למעשה, הוא הביא בעצמו לתפיסתו על-ידי שורה של מעשים מטופשים, המתאימים לשיכלו של ילד או פסי-כופאט, לא מכבר ישב איש זה בכלא הירדני, בעוון תקיפה חמורה.

הסתבר שקדמה לרצח שורה ארוכה של מחדלים מצד מוסדות-ביטחון ישראלים, שגרמו לכך שאיש כזה, מופרע ומעורער בנפשו, יוכל לשמש כשומר במוסד ירושלמי, ולשים את ידו על נשק קטלני. יתר על כן, אחרי שגנב את הנשק עברו ארבעה ימים לפני שהפעיל אותו - ובארבעה ימים אלה לא נעשה דבר לאתר אותו.

עד כאן לא היתה למעשה משמעות פוליטית מיוחדת. אדם מופרע הרג שני צעירים חפים-מפשע, משעי-מסוג זה קורה מדי פעם בישראל וגורם לכאב ולאבל עמוק.

הפעם זה התגלגל אחרת - והדבר מעיד על מה שמתרחש עתה במדינה.

פרק ב': ההסתה

לייד עם היוודע הרצח, נכנסה לפעולה מכונה גדולה של הסתה. בראשה התייצבו כלי-התיקשות הממלכתיים.